

3. Zarzut trzeci, dotyczy braku uzasadnienia oraz oczywistego błędu w ocenie obciążającego ustalenie, że brak uiszczenia prowizji od dopłat stanowi odrębny element naruszenia.
- strona skarżąca podnosi, że dwa założenia na których Komisja oparła się w zaskarżonej decyzji, kwalifikując brak uiszczenia prowizji od dopłat jako odrębny element naruszenia, są ze sobą sprzeczne w kontekście gospodarczym i normatywnym danej gałęzi przemysłu.
 - strona skarżąca podnosi również, że brak uiszczenia prowizji od dopłat nie może być traktowany w oderwaniu od praktyk dotyczących dopłaty paliwowej i dopłaty z tytułu bezpieczeństwa, oraz że nie stanowi on odrębnego elementu naruszenia.
4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym wymierzenie grzywny stanowiło naruszenie zasady legalności i proporcjonalności grzywien przewidzianej w art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, w art. 101 TFUE oraz także wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien oraz że jest w oczywisty sposób błędne.
- strona skarżąca podnosi, że wartość sprzedaży KLM Cargo, do której odnosi się naruszenie jest wartością dopłaty paliwowej i dopłaty z tytułu bezpieczeństwa, a nie całkowitą wartością obrotu KLM Cargo.
 - wartość sprzedaży KLM Cargo, będąca podstawą ustalenia kwoty podstawowej grzywny nie powinna zawierać w sobie wartości sprzedaży KLM zrealizowanej poza EOG.
 - obniżenie wartości grzywny o 15 % ze względu interwencję rządową nie odpowiada zakresowi zaangażowania państwa w okresie trwania naruszenia.

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 29 maja 2017 r. – Air Canada/Komisja

(Sprawa T-326/17)

(2017/C 239/68)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Air Canada (Saint-Laurent, Quebec, Kanada), (przedstawiciele: adwokaci T. Soames, G. Bakker i I.-Z. Prodromou-Stamoudi oraz J. Joshua, barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C (2017) 1742 final z dnia 17 marca 2017 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 53 Porozumienia EOG oraz art. 8 Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie transportu lotniczego (Sprawa AT.39258 – Lotniczy transport towarowy) w całości lub w części w zakresie w jakim dotyczy strony skarżącej;
- tytułem żądania ewentualnego, istotne obniżenie wysokości grzywny;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa do obrony, prawa do bycia wysłuchanym oraz naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.

Zdaniem strony skarżącej Komisja Europejska w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów nie zakomunikowała swej teorii dotyczącej całej sprawy, w sposób w jaki została ona przedstawiona po raz pierwszy w zaskarżonej decyzji, uniemożliwiając stronie skarżącej obronę przed stawianymi zarzutami, co stanowi wystarczającą podstawę do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości.

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa do obrony, braku uzasadnienia oraz naruszenia istotnych wymogów proceduralnych.

Zdaniem strony skarżącej Komisja Europejska naruszyła prawo strony skarżącej do obrony i) nie przedstawiając stosownego uzasadnienia lub jakiegokolwiek uzasadnienia na poparcie swej tezy o jednolitym i ciągłym naruszeniu dotyczącym wszystkich połączeń, ii) nie definiując charakteru i zakresu naruszenia ze szczególnością wymaganą prawem oraz iii) nie usuwając wewnętrznej sprzeczności istniejącej pomiędzy jednolitym i ciągłym naruszeniem a czterema odrębnymi naruszeniami, które stały się podstawą stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2010) 7694 final z dnia 9 listopada 2010 r., co stanowi wystarczającą podstawę do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości.

3. Zarzut trzeci dotyczy oczywistego błędu w ocenie i rażącego naruszenia prawa leżącego u podstaw wyłączenia przewoźników spoza UE/EOG z obsługi połączeń wewnątrz europejskich.

Zdaniem strony skarżącej Komisja Europejska i) w art. 1 ust. 1 i 4 zaskarżonej decyzji dokonała błędnego ustalenia w przedmiocie udziału strony skarżącej w naruszeniu lub naruszeniach dotyczących połączeń w obrębie EOG oraz połączeń pomiędzy portami lotniczymi w UE a Szwajcarią, w zakresie których to połączeń strona skarżąca nie miała uprawnień do świadczenia usług lotniczego przewozu towarów; ii) pominęła lub błędnie zrozumiała przepisy prawa międzynarodowego i prawa Unii w zakresie lotniczych praw przewozowych oraz iii) błędnie zastosowała znaczące dla sprawy orzecznictwo stwierdzając, że nie zachodziły „nieusuwalne przeszkody”, które uniemożliwiały stronie skarżącej świadczenie usług na połączeniach wewnątrz europejskich, a w związku z tym błędnie identyfikując stronę skarżącą jako potencjalnego konkurenta na tych połączeniach. Zdaniem strony skarżącej każdy z tych błędów i naruszeń prawa osobno, jaki i wszystkie łącznie, stanowią wystarczającą podstawę do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości lub ewentualnie art. 1 ust. 1 i 4 omawianej decyzji.

4. Zarzut czwarty dotyczy oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych i rażącego naruszenia prawa co do zakresu kompetencji Komisji.

Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja jest obarczana oczywistym błędem w ocenie okoliczności faktycznych oraz rażącym naruszeniem prawa dotyczącym i) faktu, że Komisja Europejska oparła się błędnie na zgodnych z prawem działaniach podejmowanych w ramach połączeń z państwami trzecimi w celu ustalenia i wykazania naruszenia dotyczącego połączeń wewnątrz europejskich, które to naruszenie nie mogło zostać popełnione (wystarczająca podstawa do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości) oraz ii) faktu, że Komisja Europejska błędnie twierdziła jakoby posiadała kompetencje w zakresie zmowy dotyczącej „przychodzących” przewozów lotniczych na połączeniach z państwami trzecimi (wystarczająca podstawa do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości lub ewentualnie art. 1 ust. 2 i 3 omawianej decyzji).

5. Zarzut piąty dotyczy oczywistego błędu w ocenie materiału dowodowego obciążającego stronę skarżącą.

Zdaniem strony skarżącej Komisja Europejska i) błędnie zastosowała przepisy prawa w zakresie dowodu na istnienie jednolitego i ciągłego naruszenia ii) nie zgromadziła wystarczających dowodów, które wykazałyby w sposób wystarczający pod względem prawnym okoliczności faktyczne, jakoby obciążające stronę skarżącą, iii) niesłusznie odmówiła wycofania obciążonego błędem wniosku strony skarżącej o załagodzenie sankcji oraz nie uwzględniła skutków takiego wycofania dla materiału dowodowego jakoby obciążającego stronę skarżącą, co stanowi wystarczającą podstawę do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w całości.

6. Zarzut szósty, stosownie do argumentacji powołanej w ramach zarzutu pierwszego, drugiego, trzeciego, czwartego i piątego strona skarżącą wnosi o uchylenie grzywny wymierzonej w art. 3 lub ewentualnie o obniżenie jej wysokości w ramach nieograniczonego prawa orzekania zgodnie z art. 261 TFUE, art. 31 rozporządzenia nr 1/2003 oraz orzecznictwem.

Skarga wniesiona w dniu 26 maja 2017 r. – Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO – M. J. Dairies (BBQLOUMI)

(Sprawa T-328/17)

(2017/C 239/69)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi (Nikozja, Cypr) (przedstawiciele: S. Malynicz, QC i V. Marsland, solicitor)